

Kynttilänpäivän viesti

Kynttilänpäivää vietetään oikeastaan sen muistoksi, että Maria ja Joosef noudattivat aikansa uskonnollisia perinteitä. He toivat esikoisensa temppeliin lunastaakseen Herralle kuuluvan omakseen varallisuutensa mukaisella uhrauksella. Samassa yhteydessä synnytyksestä saastunut äiti ”kirkotettiin” eli hän sai taas luvan osallistua paikallisseurakunnan toimintaan.

Mutta miten tämä muinoin tapahtunut liittyy nykyhetkeen? Onko sillä jotain yhtymäkohtaa omaan elämäni? Koskeeko tai koskettaako se millään tasolla?

Temppelissä oli pariskunnan tullessa paikalla tapansa mukaan myös muuan Simeon. Hän kuului maan hiljaisiin; niihin jotka odottivat Jumalan lähettävän Vapauttajan, Messiaan. Paljon ei Simeonista kerrota. Sen verran kuitenkin, että saamme tietää hänen uskollisesti käyneen temppelissä rukoilemassa usean vuosikymmenen ajan.

Nähdessään Marin ja Joosefin pojan Simeon tietää ja tuntee, että hänen uskonsa vaihtuu näkemiseen. Siinä missä joku toinen olisi nähnyt edessään lapsen, Simeon kohtasi Vapahtajansa ja samalla pelastuksen, jonka Jumala on koko maailmalle valmistanut.

Vanhan miehen mielen täytti syvä rauha.

Simeonin tunnemyrsky ja sitä seurannut hyvä rauha koskettavat ainakin minua syvästi. Hänen odotuksensa, vuosikymmenten mittainen etsintänsä ja hiljainen Jumalaan luottamisensa saivat täyttymyksensä. Miten minunkaan uskoni ja epäilykseni, kipuiluni ja luottamukseni jäisivät lopulta turhaksi tuuleen kylvämiseksi, kun kaikki sittenkin on Jumalan kädessä?

Esko Halivaara
kappalainen